

Sino-sovjetiska konflikten (del 5.10):

Varför Chrusjtjov föll

Ledarartikel i *Röda Fanan*, Kinas Kommunistiska Partis teoretiska tidskrift, publicerad den 21 november 1964

Denna artikel föregicks av [Om Chrusjtjovs falska kommunism och dess historiska lärdomar för världen](#)

Chrusjtjov har fallit.

Denne ärkeintrigör, som tillvällade sig ledningen för partiet och staten i Sovjetunionen, den moderna revisionismens representant nummer ett, har slutligen drivits bort från historiens scen.

Detta är mycket gott och till fördel för världens folk och dess revolutionära sak.

Chrusjtjovs fall är en stor seger för marxist-leninisterna i världen i deras oavslutliga kamp mot revisionismen. Det är tecknet på den moderna revisionismens bankrutt, dess fiasko.

Hur kom det sig att Chrusjtjov föll? Varför kunde han inte hanka sig fram längre?

Denna fråga har framkallat olika kommentarer från olika politiska grupper över hela världen.

Imperialisterna, reaktionärerna och opportunisterna och revisionisterna av alla schatteringar, såväl de som sympatiserat med Chrusjtjov som de som haft intressekonflikter med honom, har givit uttryck åt olika synpunkter på denne skenbart starke man Chrusjtjovs plötsliga fall.

Många kommunistiska partier och arbetarpartier har också publicerat artiklar eller dokument, vilka uttrycker deras uppfattning om Chrusjtjovs fall.

I denna artikel skulle också vi vilja diskutera frågan om Chrusjtjovs undergång.

För marxist-leninister är hans undergång inte svår att förstå. Den var faktiskt väntad. Marxist-leninisterna har länge förutsett att Chrusjtjov skulle få ett sådant slut.

Människor kan anföra hundratals, ja till och med tusentals anklagelser mot Chrusjtjov som skäl för hans fall. Men den viktigaste av alla är hans fruktlösa försök att hejda historiens frammarsch, att trotsa historiens av marxismen-leninismen upptäckta utvecklingslag och den revolutionära viljan hos folken i Sovjetunionen och hela världen. Varje hinder på folkets väg framåt måste röjas undan. Det var givet att folket skulle avvisa Chrusjtjov, vare sig han eller hans gelikar tyckte om det eller inte. Chrusjtjovs fall är det oundvikliga resultatet av den ståndaktiga antirevisionistiska kamp som förts av Sovjetunionens folk och de revolutionära folken i hela världen.

Vi lever i en epok under vilken världskapitalismen och världsimperialismen går mot sin undergång och socialismen och kommunismen marscherar till seger. Den historiska uppgift som denna epok pålagt folken är att steg för steg, genom sina egna bemödanden och i överensstämmelse med betingelserna i respektive länder, föra den proletära världsrevolutionen till fullständig seger och upprätta en ny värld utan imperialism, utan kapitalism och där ingen människa exploaterar en annan. Detta är den historiska utvecklingens obevkliga inriktning och det allmänna kravet från

de revolutionära folken i världen. Denna historiska inriktning är en objektiv 1.:, som verkar oberoende av människors vilja och är oemotståndlig. Men Chrusjtjov, denne pajas på samtidens politiska scen, valde att gå emot denna inriktning i den fruktlösa förhoppningen att kunna vrida historiens hjul tillbaka in på den gamla kapitalistiska vägen och sålunda förlänga de döende exploaterande klassernas och deras likaledes döende exploateringsystems liv.

Chrusjtjov samlade ihop alla de antimarxistiska åsikterna från opportunisterna och revisionisterna i historien och slog av dem ihop en fullfjädrad revisionistisk linje bestående av ”fredlig samlevnad”, ”fredlig tävlan”, ”fredlig övergång”, ”hela folkets stat” och ”hela folkets parti”. Han genomförde en kapitulationslinje gentemot imperialismen och använde teorin om klassförsoningen till att bekämpa och likvidera folkens revolutionära kamp. I den internationella kommunistiska rörelsen genomtvungade han en söndringslinje och ersatte den proletära internationalismen med stormaktschauvinism. I Sovjetunionen bemödade han sig att upplösa proletariatets diktatur och försökte ersätta det socialistiska systemet med bourgeoisins ideologi, politik, ekonomi och kultur samt återupprätta kapitalismen.

Under de senaste elva åren har Chrusjtjov, med utnyttjande av Sovjetunionens kommunistiska partis prestige och prestigen hos den första socialistiska staten, som byggdes upp under Lenins och Stalins ledning, begått alla de dåliga handlingar han hade möjlighet att utföra i strid med sovjetfolkets verkliga vilja. Dessa dåliga handlingar kan summeras som följer:

1. Under förevändning att ”bekämpa personkulten” och med användande av grövsta tänkbara språk, okvädade han Stalin, Sovjetunionens kommunistiska partis och sovjetfolkets ledare. Då han bekämpade Stalin, bekämpade han marxismen-leninismen. Han försökte dra ett enda brett streck över alla sovjetfolkets stora framgångar under hela den period då Stalin var dess ledare, och hans syfte därmed var att svärta ned proletariatets diktatur, det socialistiska systemet, det stora sovjetiska kommunistpartiet, den stora Sovjetunionen och den internationella kommunistiska rörelsen. Då Chrusjtjov gjorde detta försåg han imperialisterna och reaktionärerna i alla länder med de smutsigaste av alla vapen för deras antisovjetiska och antikommunistiska verksamhet.

2. I öppen strid med 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande sökte han ”samarbete på alla områden” med den amerikanska imperialismen och påstod bedrägligen att Sovjetunionens och Förenta staternas ledare skulle ”avgöra mänsklighetens öde” och prisade samtidigt beständigt den amerikanska imperialismens ledande män i det han sade att de ”har en uppriktig önskan om fred”. Det ena ögonblicket bedrev han äventyrspolitik och lät transportera markstyrda raketer till Kuba, och i det andra bedrev han kapitulationspolitik och förde undergivet bort raketerna och bombflygplanen från Kuba på de amerikanska, sjörövarnas order. Han godtog inspektion från den amerikanska flottans sida och försökte till och med sälja Kubas suveränitet, genom att bakom den kubanska regeringens rygg gå med på att Kuba skulle ”inspekteras” av Förenta nationerna, som står under amerikansk kontroll. Då Chrusjtjov gjorde detta drog han över det stora sovjetfolket en förödmjukande skam, något som aldrig tidigare skett under de långt över fyrtio år som förflutit sedan Oktoberrevolutionen.

3. För att tjäna den amerikanska imperialistiska kärnvapenutpressningspolitikens behov och hindra det socialistiska Kina att bygga upp en egen kärnvapenstyrka för självförsvar, tvekade Chrusjtjov inte att skada Sovjetunionens egen försvarsförmåga och slöt i maskopi med de bägge imperialistiska makterna, Förenta staterna och Storbritannien, det så kallade avtalet om partiellt stopp för kärnvapenproven. Fakta har visat att detta avtal är en ren svindel. Genom att underteckna detta försökte Chrusjtjov att tvärt emot vad plikten bjöd sälja sovjetfolkets, de socialistiska ländernas folks och all världens fredsälskande folks intressen.

4. I den ”fredliga övergången” namn försökte Chrusjtjov med alla medel hindra folkens revolutionära rörelser i de kapitalistiska länderna med krav om att de skulle följa den så kallade lagliga, parlamentariska vägen. Denna falska linje förlamar proletariatets revolutionära vilja och avvärjar de revolutionära folken ideologiskt och har därigenom förorsakat allvarliga bakslag för revolutionen i vissa länder. Den har förvandlat de kommunistiska partierna i ett antal kapitalistiska länder till livlösa socialdemokratiska partier av ny typ och lett till att de sjunkit ned till servila verktyg åt bourgeoisin.

5. Under den ”fredliga samlevnadens” skylt gjorde han sitt yttersta för att bekämpa och sabotera den nationella befrielseströrelsen och gick så långt, att han arbetade hand i hand med Förenta staterna i undertryckandet av de förtryckta nationernas revolutionära kamp. Han instruerade sovjetdelegaten i Förenta nationerna att rösta för avsändandet av de aggressionsstyrkor till Kongo, som hjälpte de amerikanska imperialisterna att undertrycka det kongolesiska folket, och han ställde sovjetiska transportmedel till förfogande för att överföra dessa så kallade Förenta nationernas trupper till Kongo. Han bekämpade faktiskt det algeriska folkets revolutionära kamp, och han framställde den algeriska nationella befrielsekampen såsom en fransk ”inre angelägenhet”. Han hade fräckheten att ”hålla sig ovan” händelserna i Bac Bo-bukten¹ som den amerikanska imperialismen iscensatte mot Vietnam och brydde sin hjärna för att finna sätt att hjälpa de amerikanska provokatörerna ta sig ur sitt dilemma och framställa de amerikanska sjörövarnas brottsliga aggression i oskyldig dager.

6. I fräck och öppen strid mot 1960 års Uttalande sparade han sig ingen möda att ändra dess dom över Titos renegatklick och framställde Tito, som förfallit till en lakej åt den amerikanska imperialismen, som en ”marxist-leninist” och Jugoslavien, som förfallit till ett kapitalistiskt land, såsom ett ”socialistiskt land”. Om och om igen förklarade han att han och Titoklick hade ”samma ideologi” och ”vägledes av samma teori” och gav uttryck åt sin önskan att blygsamt lära av denne renegat, som förrått det jugoslaviska folkets intressen och saboterat den internationella kommunistiska rörelsen.

7. Han betraktade Albanien, ett socialistiskt broderland, som sin svurne fiende, och hittade på alla möjliga sätt att skada och undergräva det och önskade bara att han skulle kunna sluka det i ett tag. Han bröt, utan att låta sig bekomma, alla ekonomiska och diplomatiska förbindelser med Albanien, berövade det godtyckligt dess lagliga rätt såsom medlemsstat i Warszawapaktens organisation och i rådet för ömsesidigt ekonomiskt bistånd samt uppmanade offentligen till störtande av ledningen för partiet och staten i Albanien.

8. Han hyste ett inbitet hat till Kinas kommunistiska parti, som håller fast vid marxismen-leninismen och en revolutionär linje, och detta därför, att det kinesiska kommunistpartiet var ett stort hinder för hans ansträngning att forcera fram revisionism och kapitulationism. Han spred oräknliga rykten och förtal mot Kinas kommunistiska parti och kamrat Mao Tsetung och tillgrep alla slags gemenheter i sin fruktlösa strävan att tvinga det socialistiska Kina till underkastelse. Han bröt svekfullt flera hundra avtal och kontrakt och återkallade egenmäktigt över ettusen sovjetiska specialister, som arbetade i Kina. Han ordnade till gränstvister mellan Kina och Sovjetunionen och bedrev till och med omfattande undermineringsverksamhet i Sinkiang. Han stödde de indiska reaktionärerna i deras väpnade angrepp på det socialistiska Kina, och tillsammans med Förenta staterna eggade och hjälpte -han dem att företa väpnade provokationer mot Kina genom att ge dem militär hjälp.

---

¹ Tonkinbukten, övers. anm.

9. I öppen strid mot de principer som är vägledande för förhållandena mellan broderländer inkräktade han på deras oberoende och suveränitet och ingrep uppsåtligt i deras inre angelägenheter. I det ”ömsesidiga ekonomiska biståndets” namn bekämpade han den självständiga utvecklingen av broderländernas ekonomi och tvingade dem att bli råvarukällor och varumarknader samt reducerade därmed deras industrier till filialföretag. Han skröt över, att allt detta baserade sig på nya teorier och doktriner, som han själv uppfunnit, men i verkligheten var det bara den kapitalistiska världens djungellag som han tillämpade på förhållandena mellan de socialistiska länderna med de monopolkapitalistiska blockens gemensamma marknad som förebild.

10. Helt i strid med de principer som vägleder förhållandena mellan broderpartierna tillgrep han alla slags intriger för att utföra underminerings- och söndringsarbete mot dem. Han inte blott använde Centralkommitténs sammanträden och kongressen i sitt eget parti jämte en del av broderpartiernas kongresser till att företa omfattande öppna och otyglade angrepp på broderpartier, som håller fast vid marxismen-leninismen, utan köpte, då det gällde många broderpartier, öppet över politiskt urspårade människor, renegater och vindflöjlar till stöd för sin revisionistiska linje och angrep samt lät stadgestridigt utesluta marxist-leninister ur dessa partier och skapade på detta sätt splittring utan hänsyn till följderna.

11. Han bröt självrådigt principen, om att uppnå enighet genom överläggningar broderpartierna emellan, och i det han påtog sig det ”patriarkaliska faderpartiets” roll beslöt han självrådigt att inkalla ett regelstridigt internationellt möte med broderpartierna. I sitt den 30 juli 1964 daterade meddelande gav han order om att ett möte med den av tjugosex broderpartier sammansatta så kallade förberedande kommittén skulle hållas den 15 december detta år i avsikt att skapa öppen splittring inom den internationella kommunistiska rörelsen.

12. För att stå imperialisterna och de inhemska kapitalistiska krafterna till tjänst genomförde han en hel serie politiska åtgärder som leder tillbaka till kapitalismen. Under skylten ”hela folkets stat” avskaffade han proletariats diktatur; under skylten ”hela folkets parti” förändrade han Sovjetunionens kommunistiska partis proletära karaktär och delade i strid med den marxistiska principen om partiorganisationen upp partiet i ett ”industri-” och ett ”Jordbruksparti”. Under skylten ”fullständigt kommunistiskt uppbygge” försökte han på tusen och ett sätt att vända världens första socialistiska stat, som sovjetfolket under Lenins och Stalins ledning skapat med svett och blod, tillbaka in på den gamla kapitalistiska vägen. Hans blinda ledning av Sovjetunionens jordbruk och industri kom stor förstörelse åstad i den sovjetiska nationalhushållningen och skapade stora svårigheter i sovjetfolkets liv.

Allt som Chrusjtjov gjorde under de senaste elva åren bevisar, att den politik han förde var en politik för förbund med imperialismen mot socialismen, ett förbund med Förenta staterna mot Kina, ett förbund med reaktionärerna allestädes mot de nationella befrielseörelserna och folkens revolutioner, ett förbund med Titoklicken och renegater av alla slag mot alla marxist-leninistiska broderpartier och alla revolutionärer som kämpar mot imperialismen. Denna Chrusjtjovs politik har äventyrat de grundläggande intressena hos sovjetfolket, folken inom det socialistiska lägrats länder och de revolutionära folken all världen över.

Sådana är Chrusjtjovs så kallade förtjänstfulla handlingar.

När en man som Chrusjtjov faller beror det förvisso varken på hög ålder eller dålig hälsa, och inte heller beror det enbart på misstag i hans arbetsmetoder och sätt att utöva ledarskapet. Chrusjtjovs fall är en följd av den revisionistiska allmänna linjen och den felaktiga politik som han i många frågor genomförde såväl hemma som utomlands.

Chrusjtjov betraktade folkets massor som något som det var under hans värdighet att ta notis om, han trodde att han kunde länka sovjetfolkets öde som han själv behagade och att "huvudmännen" för de två stormakterna, Sovjetunionen och Förenta staterna, kunde bestämma folkens öden i alla länder. För honom var folken ingenting annat än dumhuvuden, och han allena var "hjälten", som gjorde historia. Han försökte förgäves tvinga sovjetfolket och folken i andra länder att böja sig under hans revisionistiska taktpinne. På detta sätt placerade han sig själv i direkt motsättning till sovjetfolket, till folken i det socialistiska lägret och till proletariatet och de revolutionära folken i hela världen och försatte sig i en återvändsgränd - han övergavs av sina egna anhängare och kunde inte dra sig ur de inre och yttre svårigheterna. Han lade repet om sin egen hals - grävde sin egen grav.

Historien har sett många gycklare, som fåfängt hoppats att kunna vända historiens tidvattenström, men de fick alla ett skymfligt slut. Oräkneliga exempel har visat att den missdådare som går emot den samhällseliga utvecklingens krav och folkens vilja kan sluta endast som en löjlig odåga, vad slags "hjälte" och hur arrogant han än må ha varit. Den allmänna lagen för dessa människor är att de börjar med syfte att skada andra och slutar med att ödelägga sig själva.

"Personligheter" sådana som Bakunin under Första internationalens period var på sin tid arroganta antimarxistiska "hjältar", men de förvisades snart till historiens skräphög. Antimarxistiska "hjältar" sådana som Bernstein och Kautsky under Andra internationalens period var en gång "våldiga jättar", fast förskansade i ledande ställningar, men till slut avskrevs historien dem som notoriska renegater. Trotskij, den oppositionella fraktionens ledare, pyntade ut sig själv som "hjälte" efter Lenins död, men fakta bekräftar riktigheten av Stalins ord om honom: "...han påminner mera om en aktör än om en hjälte, och en aktör bör under inga förhållanden förväxlas med en hjälte."

"Men framsteg är den eviga lagen i människans värld."

Historien har lärt oss, att envar, som vill hejda historiens hjul kommer att krossas till stoft. Imperialismen och alla reaktionärer är, såsom kamrat Mao Tsetung upprepade gånger påpekat, papperstigrar, och det är revisionisterna också. Hur vilda och övermodiga de än må vara, "hjältar" som företräder reaktionära klasser och reaktionära krafter, är i verkligheten papperstigrar, kraftfulla endast till det yttre. De är bara snabbt förgående företeelser, som snart kommer att sköljas bort av historiens svallande vågor. Chrusjtjov är inget undantag. Tänk bara på hans omåttliga övermod under de dagar då han vid 20:e och 22:a kongresserna riktade sina ondsinta angrepp mot Stalin och marxismen-leninismen, och när han på Bukarestmötet inledde sitt överrumplingsangrepp mot Kinas kommunistiska parti, som står fast vid marxismen-leninismen. Men det dröjde inte länge innan denne antisovjetiske, antikommunistiske och antikinesiske "hjälte" mötte samma öde som sina revisionistiska föregångare. Hur mycket folk än resonerade med honom och bad honom vända tillbaka, fäste han inte minsta avseende vid vad de sade, och slutligen mötte han sin undergång.

Chrusjtjov har fallit, och den revisionistiska linje som han så entusiastiskt företrädde har diskrediterats, men marxismen-leninismen kommer att fortsätta att övervinna den revisionistiska strömningen och tränga fram och folkens revolutionära rörelse i alla länder kommer att fortsätta att sopa undan alla hinder i sin väg och bölja vidare framåt.

Historiens väg kommer likväl att gå i bukter och krökar även i fortsättningen. Fastän Chrusjtjov fallit kommer hans anhängare - de amerikanska imperialisterna, reaktionärerna och de moderna revisionisterna - inte att finna sig i detta misslyckande. Dessa svartalfer fortsätter att be för Chrusjtjov och försöker att "återuppväcka" honom med sina besvärjelser medan de högljutt ropar

ut hans ”bidrag” och ”förtjänstfulla handlingar” i hopp att utvecklingen ska följa de linjer han dragit upp för den och leda till en bestående ”chrusjtjevism utan Chrusjtjov”. Vi kan kategoriskt försäkra att den väg de är inne på är en återvändsgränd.

Olika ideologiska riktningar och deras representanter strävar ständigt att komma upp på historiens scen och få spela en roll. Det är deras ensak att avgöra vilken väg de ska gå. Men det finns en sak, om vilken vi inte hyser minsta tvivel. Historien kommer att utvecklas i enlighet med de av marxismen-leninismen upptäckta lagarna; den kommer att marschera framåt längs Oktoberrevolutionens väg. Sovjetunionens stora kommunistiska parti och det stora sovjetfolket, med sina revolutionära traditioner, är tvivelsutan fullt i stånd att lämna nya bidrag till tryggheten av de stora socialistiska framgångarna, den av Lenin grundade första socialistiska maktens stora prestige, marxismen-leninismens renhet och den segerrika frammarschen för proletariats revolutionära sak.

Låt oss ena den internationella kommunistiska rörelsen på marxismen-leninismens och den proletära internationalismens grund!

Lästips

[Om den sino-sovjetiska konflikten](#), resolution från Fjärde internationalens 8:e världskongress 1965.

[Konflikten KKP-SUKP. Historia och orsaker](#). Ur KU-debatt

Nikita Chrusjtjov: [Mao Tse-tung och schismen](#)